

opusdei.org

A Prelátus 2013. szeptemberi levele

Az Egyház apostoli jellegéről írva Mons. Javier Echevarría arra buzdítja a híveket, hogy személyesen működjenek együtt az Egyház küldetésében, Krisztus dicsőséges Keresztjére és a Fájdalmas Szűzanyára szegezett tekintettel.

2013.09.11.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Németországból írok nektek, miután visszajöttem dél-amerikai utamról, amelynek során több országba is ellátogattam, és nagy örömmre szolgált, hogy együtt lehettem sok testvéretekkel és sok más emberrel, akik a Mű szellemiségéből részesülnek. Adjunk hálát Istennek azért is, hogy az Ifjúsági Világtalálkozó alkalmával megtapasztaltuk, hogy – amint XVI. Benedek fogalmazott – az Egyház mindig fiatal és szép, és az is lesz mindig. Ahogy e hetek során lelkileg mellettem voltatok, kíséretetek el továbbra is, hogy bőséggel teremjenek az apostoli gyümölcsök.

Az utóbbi hónapok során az Egyház szépségéről elmélkedtünk, valamint megkülönböztető vonásairól, melyeket a Hiszekegyben is megvallunk. A keresztség szentsége által Krisztus nyájának részévé lettünk, és attól a pillanattól kezdve hozzá tartozunk. A Jó Pásztor

továbbra is külön-külön vigyáz mindegyikünkre, legfőképp kegyelme által, amelyet a többi szentségben ad nekünk, különös módon az Oltáriszentségben, amelynek révén fokozatosan azonosulunk Krisztussal és titokzatos Testének aktív tagjaivá, a Szentlélek által éltetett lelki Templom élő köveivé válunk, valamint a bűnbánat szentségében, ahol az Úr megbocsátja a bűneinket és megújult erővel tölt el, hogy győzzünk a lelki küzdelemben.

Örömmel írok erről Szűz Mária születésének ünnepe, szeptember 8-a előtt, hiszen a Szűzanyában tökéletesen megvalósult az az ideál, amelyre mindannyian meg vagyunk hívva. Szeplőtelen fogantatásától kezdve Mária – aki mentes minden bűntől és kegyelemmel teljes – az Atya szeretett lánya, a Szentlélek élő Temploma, aki arra hivatott, hogy a megtestesült Ige anyja legyen. Készüljünk gyermeki szeretettel erre

az ünnepre, köszöntsük fel a Szűzanyát és – jó gyermekeként, hiszen azok akarunk lenni – vigyük neki ajándékba gyermeki szeretetünket és rendíthetetlen hűségünket Fiához, Jézushoz. Igyekezzünk szorosán vele együtt járni a hónap többi, Szűz Máriához kapcsolódó emléknapiján, és mindig.

Ugyanakkor szeretném, ha figyelnénk a hónap ünnepeire: 14-én a Szent Kereszt felmagasztalására, majd az azt követő napon a Fájdalmas Szűzanya ünnepére, amely egyben don Álvaro, az Atyánk első utódja megválasztásának évfordulója is.

Ezek az ünnepek szorosán kapcsolódnak az Egyházhoz, amely üdvözítő erejét a keresztre feszített Krisztus nyitott oldalából meríti, Édesanyja, az *új Éva* közreműködésével, aki Isten akaratából együttműködött

Krisztussal, az új Ádámmal az emberiség megváltásában. Ezért a II. Vatikáni Zsinat egyik ülésének végén VI. Pál pápa az *Egyház Anyjának* nyilvánította: Szűz Mária „Isten egész népének Anyja, a híveknek és a lelkipásztoroknak egyaránt, akik mind szerető Édesanyjának hívják, és azt szeretnénk, hogy mostantól kezdve az egész keresztény nép e néven tisztelje és szólítsa meg”.^[1] Az Atyánknak kimondhatatlan örömet okozott, hogy e néven szólíthatta Szűz Máriát, hiszen már korábban is így fordult hozzá a vele való bensőséges viszonyában.

Máriában utánozhatatlanul ragyog az Egyház valamennyi lényegi vonása: szoros egysége Istennel és az emberekkel, kiemelkedő szentsége, egyetemessége, hiszen Szíve odafigyel gyermekei minden szükségletére, valamint apostoli mivolta. E hetekben örömmel emlékeztetek benneteket e vonására,

amellyel megvalljuk, hogy az Egyház „maradandó alapokra épült, a Bárány tizenkét Apostolára (vö. *Jel* 21,14); lerombolhatatlan (vö. *Mt* 16,18); tévedhetetlenül megmarad az igazságban; Krisztus kormányozza Péter és a többi Apostol által, akik jelen vannak utódaikban, a Pápában és a Püspökök kollégiumában.”[2]

Szűz Máriában tündököl az Egyház e vonása. Ő volt az, aki Kánában lehetővé tette, hogy a Mester első tanítványai higgyenek Benne, ezzel felkészítette őket apostoli hivatásukra, amelyet később kaptak Jézustól.[3] A Keresztről Krisztus Édesanyjához fordult, és rábízta a szeretett tanítványt és benne az összes tanítványt.[4] Szűz Mária – aki hűségesen teljesítette e feladatát – volt az, aki összetartotta az apostolokat a pünkösdi várakozásban.[5] Megható látni, hogy milyen odaadó figyelemmel követte mindazok első lépéseit, akik a

Szentlélek kiáradása után részt vettek az első evangelizációban, amint azt az Ősegyház egyes tanúi leírják. „Szűz Mária nemcsak bátorította a szent apostolokat és a többi hívőt, hogy legyenek türelmesek és viseljék el a megpróbáltatásokat, hanem ő maga is sorsközösséget vállalt velük fáradtságukban, segített nekik kitartani a prédikációban, lelki egységben volt az Úr tanítványaival nélkülözésükben és gyötrelmeikben, fogságaikban.”[6] Most a Mennyből még hatékonyabban ösztönzi az Egyház apostoli tevékenységét az egész világon: megerősíti a lelkipásztorokat és a híveket, hogy mindannyian a kapott ajándékoknak és kegyelmeknek megfelelően tanúságot tegyenek Krisztusról és Szent Pálhoz hasonlóan nevét hordozzák *pogány népek, a királyok és Izrael fiai között*,[7] ott, ahova emberi és isteni hivatásuk helyezte őket.

A *Katolikus Egyház Katekizmusa* azt tanítja, hogy „az egész Egyház apostoli, amennyiben Péter és az Apostolok utódain keresztül hit- és életközösségben marad eredetével. Az egész Egyház apostoli, amennyiben az egész világra «küldetik»; az Egyház minden tagja, különböző módokon ugyan, de részesedik ebben a küldetésben.”^[8] Ezért senki nem gondolhatja azt, hogy az a feladat, amelyet a Tizenkettő kapott Krisztus mennybemenetele előtt, csak a felszentelt szolgákra vonatkozik. ***Az Egyházban sok különböző szolgálat van, de egy a cél: az emberek szentté válása. És ebből a feladatból bizonyos módon minden keresztény részesedik a keresztség és a bérálás szentségében kapott karakternek köszönhetően. Mindannyiunknak felelősnek kell éreznünk magunkat az Egyház e küldetéséért, amely nem más, mint Krisztus küldetése.***

Akiből hiányzik a lelkek üdvössége iránti buzgalom, aki nem tesz meg minden tőle telhetőt azért, hogy Krisztus nevét és tanítását minél többen ismerjék és szeressék, nem érti, mit jelent az Egyház apostoli mivolta.^[9]

Pápaságának első hónapjai során Ferenc pápa fáradhatatlanul emlékeztet minden keresztényt ezen örömteli feladatára. Arra hív, hogy megkérdezzük magunktól: **Hogyan éljük meg azt, hogy mi vagyunk az Egyház? Élő kövek vagyunk, vagy fáradtak, unottak, közömbösek? Láttátok már, milyen csúnya egy fáradt, unott, közömbös keresztény látványa? Így nem lehet kereszténynek lenni. A keresztény embernek elevennek kell lennie, örülnie kell annak, hogy keresztény, meg kell élnie azt, hogy szép dolog Isten Népéhez, az Egyházhoz tartozni. Megnyílunk a Szentlélek működése előtt (...) vagy**

bezárkózunk saját magunkba, mondván: „sok dolgom van, ez nem is az én feladatom”?[10] Nemrég, a Rió de Janeirói ifjúsági világtalálkozó végén ugyanezt a felhívást intézte különös erővel a fiatalokhoz, amikor három szóban foglalta össze üzenetét: **Menjetek, félelem nélkül, szolgálni.** Majd kifejtette: **De vigyázat! Jézus nem azt mondta: ha akarjátok, ha ráértek, hanem azt: „Menjetek és tegyetek tanítvánnya minden népet!”** A hit élményét megosztani, a hitről tanúságot tenni, az Evangéliumot hirdetni parancs, amelyet az Úr ad az egész Egyháznak, neked is. Parancs ez, de mégsem az uralkodni vágyásból vagy hatalomvágyból születik, hanem a szeretet erejéből, abból, hogy először Jézus jött el hozzánk, és (...) egészen odaadta Magát, életét adta, hogy megmentsen bennünket.[11]

Egy langyos keresztény, egy passzív keresztény *még nem értette meg, mit kér Krisztus mindannyiunktól. Egy keresztény, aki a saját feje utánmegy és nem törődik a többiek üdvösségével, nem Jézus Szívével szeret. Az apostolkodás nem a hierarchia kizárólagos küldetése, sem a papoké vagy szerzeteseké. Az Úr mindegyikünket hív, hogy a példánkkal és szavainkkal eszközei legyünk annak a kegyelemnek, amely elvezet az örök életre.*^[12] Szent Josemaría az Opus Dei alapításának első pillanatától fogva ezt tanította mint az Istentől kapott egyházi küldetés fontos részét. Az üzenete – amely mindenkire érvényes – pontosabban a hétköznapi keresztényekhez szól, azokhoz a nőkhöz és férfiakhoz, akik isteni hivatás folytán a földi valóságok közepette élnek és igyekeznek azokat eszközökké alakítani arra, hogy Isten országa terjedjen. *Tartsd eszedben fiam–*

írta már a 30-as években –: ***te nemcsak lélek vagy, mely más lelkekhez csatlakozva valami jó dolgot tesz. Ez sok..., de mégis kevés. – Apostol vagy, aki Krisztus erélyes parancsát teljesíted.***[\[13\]](#)

Két fő feltételnek kell teljesülnie ahhoz, hogy a hívek részvétele az Egyház apostoli küldetésében gyümölcsöző legyen: fogékonyság a Szentlélek sugallataira és szoros egység a Pápával és az Apostoli Szentszékkal közösségben lévő püspökökkel. Mindkettőre elengedhetetlenül szükség van.

A Szentlélek – amint már VI. Pál is említette – „az evangelizáció fő munkálója”,[\[14\]](#) az apostolkodás mozgatója személyes életünkben és mindenki életében az Egyházban. Az evangelizáció „az Egyház különleges isteni ajándéka és hivatása; benne maga az Egyház tükröződik vissza. Az Egyház létjogosultságát éppen az

evangelizáció adja”.[15] Ugyanez igaz minden keresztényre: azért létezőnk, hogy a Mennybe menjünk, odavezetve sok más embert is. Forduljunk a Szentlélekhez és kérjünk tőle fényt és erőt az *új evangelizációhoz*, amely mindannyiunk feladata. **Ahhoz tehát, hogy evangelizáljunk, szükséges, hogy ismét megnyíljunk Isten Lelke működésének, nem félve attól, hogy mit kér tőlünk és hová vezet el bennünket. Bízunk rá magunkat! A Szentlélek képessé tesz bennünket arra, hogy megéljük hitünket és tanúságot tegyünk róla, megvilágosítja azok szívét, akikkel találkozunk.**[16]

Milyen nagy öröm hozzájárulni ahhoz, hogy Jézus ismerete és az iránta való szeretet egyre nagyobb méreteket öltjön! Ne veszítsünk a lendületből a lehetséges nehézségek láttán, épp ellenkezőleg, az őskeresztényekhez hasonlóan – Szűz

Mária köpenyének oltalma alatt –
igyekezzünk egyre jobban
visszhangozni a Szentlélek üzenetét,
bármerre járunk: következetes
keresztény magatartásunkkal, a
habozó ember fülébe súgott
megfelelő szóval, a szeretettel,
amellyel mindig mindenkivel
bánnunk kell.

A második feltétel az egység a
Pápával és a püspökökkel.
Szándékokban és imádságban
megnyilvánuló egységről van szó.
Azért ismétlem el ezt gyakran, mert
csak Péterrel és Péter irányítása alatt,
a püspökök kollégiumával való
egységben tudjuk hatékonyan
szolgálni az Egyházat.

***Hozzájárulunk ahhoz, hogy
mindenki számára nyilvánvalóbb
legyen az Egyház apostoli mivolta,
ha nagyon hűségesen kimutatjuk
egységünket a Pápával, amely nem
más, mint egység magával
Péterrel. A Pápa iránti szeretetet–***

írta az Atyánk – *szenvedéllyel kell megélnünk, hiszen benne Krisztust látjuk. Ha az imádságban beszélünk az Úrral, tiszta tekintettel járjuk majd utunkat, és így képesek leszünk felfedezni a Szentlélek működését még azokban az eseményekben is, amelyeket olykor nem értünk, vagy bánatot vagy fájdalmat okoznak.*

[17]

Nem hiányzik majd az erő, hogy bátran, magabiztosan fáradozzunk azon, hogy a világ újra Krisztusé legyen, különösen szeretve a kereszten függő Urat. A Szent Kereszt Felmagasztalása, a dicsőséges Kereszt ünnepe, éppen erről beszél hozzánk: a dicsőség útjához hozzátartozik az Úr által az életünkben megengedett fizikai és erkölcsi viszontagságok önkéntes és örömteli elfogadása: *per crucem ad lucem*– imádkozta az Atyánk. Szűz Mária állandó jelenlétében a Kereszt örömtelivé

válík: a fán rózsák fakadnak – mint a kápolnáinkban lévő fakereszteken –, noha olykor nem hiányzik a tövis sem. Ugyanakkor saját kicsinységünk ellenére milyen csodálatos tudni, hogy együttműködünk Jézussal a lelkek üdvösségéért!

Néhány nap múlva Rómában leszek, ahol – mint mindig – sok megoldandó feladat vár. Ezek közé tartoznak don Álvaro boldoggá avatásának előkészületei, noha még nincs meg a konkrét időpont. Imádkozzatok különösen ezért a szándékért, és használjátok ki az addig még hátralévő időt arra, hogy jobban megismerjétek személyét és írásait, és terjesszétek azokat, hogy ezáltal is megköszönjük tökéletes hűségét a Szentháromsághoz, a Műszellemiségéhez és az Atyánkhoz.

Imádkozzatok továbbra is a betegekért a Művön belül és kívül egyaránt, hogy képesek legyenek

egyesülni az Úr Keresztjével. Így intenzívebben járulnak hozzá, hogy a Krisztus által végbevitt megváltás megvalósuljon az egyes emberek életében.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket,

Atyátok

+ Javier

Solingen, 2013. szeptember 1.

[1] VI. PÁL: A harmadik zsinati szakasz lezárásakor elhangzott beszéd, 1964. november 21., 25

[2] *Katolikus Egyház Katekizmusa*, 869

[3] Vö. *Jn* 2,11; *Mk* 3,13-15

[4] Vö. *Jn* 19,26-27

[5] Vö. *ApCsel* 1,12-14

[6] SZENT MAXIM, HITVALLÓ: *Mária élete* VIII, 97 („Testi mariani del primo millennio”, Roma 1989, 2. kötet, 260.o.)

[7] *ApCsel* 9,15

[8] *Katolikus Egyház Katekizmusa*, 863

[9] SZENT JOSEMARÍA: *Hűség az Egyházhhoz (Lealtad a la Iglesia)* című szentbeszéd, 1972. június 4.

[10] FERENC PÁPA: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2013. június 26.

[11] FERENC PÁPA: Szentbeszéd az Ifjúsági Világtalálkozó záró szentmiséjén, Ró de Janeiro, 2013. július 28.

[12] SZENT JOSEMARÍA: *Hűség az Egyházhhoz (Lealtad a la Iglesia)* című szentbeszéd, 1972. június 4.

[13] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 942

[14] VI. PÁL: *Evangelii nuntiandi*
kezdetű apostoli buzdítás, 1975.
december 8., 75

[15] *Ugyanott*, 14

[16] FERENC PÁPA: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2013. május 22.

[17] SZENT JOSEMARÍA: *Hűség az
Egyházhoz (Lealtad a la Iglesia)* című
szentbeszéd, 1972. június 4.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2013-
szeptemberi-levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2013-szeptemberi-levele/) (2025.04.15.)